

НАША

09 | 2025

НОВОАПОСТОЛЬСЬКА

СІМ'Я

ЧАСОПИС НОВОАПОСТОЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

ДУХ ІСТИНИ

Богослужіння Першоапостола

у м. Вісбаден / Західна

Німеччина,

8 червня 2025 року

ІНТЕРВ'Ю З ПОМІЧНИКОМ
ПЕРШОАПОСТОЛА

У любові.

У довірі.

З Богом.

Церква

Місце поклоніння

ЗМІСТ

5

ІМПУЛЬС

- 3 Бог діє
*(Імпульс із богослужіння
Першоапостола)*

БОГОСЛУЖІННЯ

- 5 Першоапостол Жан-Люк Шнайдер
у м. Вісбаден / Західна Німеччина,
8 червня 2025 року

ЦЕРКВА

- 12 Святі місця
*(Архітектурні стилі церков
різних епох)*
- 14 Де звучить Боже слово
*(Про перші місця зібрань
Новоапостольських громад)*
- 17 Від звичайної будівлі –
до священного місця
*(Освячення церкви
та позбавлення її священного статусу)*

ТОЧКА ЗОРУ 19

Церква, святе місце
(Апостол Дейвід Гейнс)

ІНТЕРВ'Ю

- 20 У любові. У довірі. З Богом.
*(Інтерв'ю з помічником
Першоапостола Гельґе Мучлером)*

КОРОТКІ РЕПОРТАЖІ

- 23 **Україна.** Святе Запечатання
в окрузі «Україна-Захід»

20

Бог діє

Чимало людей сьогодні вважають, що Бог віддалився від них. Вони бачать страждання, кризи та несправедливість і запитують: «Де ж Бог?» Деякі думають, що Він відвернувся від них. Але насправді це не так.

Бог любить нас. Він розмовляє з нами, Він діє навіть тоді, коли ми не завжди бачимо чи чуємо Його. Він турбується про те, аби звіщалося Його слово. Євангеліє живе – воно й досі промовляє до нас. Бог продовжує діяти у творінні: Він дарує сонце, дощ, зростання і життя. Він тримає світ у Своїх руках.

Але від нас теж багато що залежить. Ми не повинні припиняти розмовляти з Богом; утім, чесно, з усіма своїми сумнівами, питаннями й тривогами. Ми маємо чути, про що Він розповідає нам, і серйозно ставитися до Його слів. Навіть якщо ми не одразу побачимо результату, то все ж маємо триматися Його волі. Ми маємо дозволити Йому змінювати нас так, щоб наше життя дедалі більше відповідало Духу Христа.

І ми також покликані поширювати Його Євангеліє – не з примусу, а з любові. Зустрічаючись з іншими, ми маємо підбадьорювати їх й усім своїм життям показувати, кому саме ми довіряємо. Адже Бог діє. У нас, через нас і для нас. Заради нашого спасіння.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

EL 213
BL 112
AL 295

Дух істини

8 червня 2025 року Першоапостол Жан-Люк Шнайдер провів святкове богослужіння з нагоди П'ятидесятниці у Вісбадені (Західна Німеччина). Під час цього богослужіння він призначив помічника Окружного Апостола Гельґе Мучлєра помічником Першоапостола. В основу проповіді було покладено біблійну цитату з Євангелія від Івана 16, вірша 13.

А коли прийде Він, Дух істини, то Він наведе вас на всю істину.

Від Івана 16, із 13

Сердечно улюблені брати і сестри, П'ятидесятниця – це свято вдячності й радості. Ми, християни, приходимо до Бога, аби подякувати Йому за те, що Він послав нам Свого Духа. У Старому Заповіті Бог спочатку об'явив Себе у творенні світу, а згодом як Бог Ізраїлю. І зрештою, Він об'явив Себе в Ісусі Христі, Своему Синові, Який став Людиною. А на П'ятидесятницю Бог об'явив Себе у Святому Дусі й став особливо відчутним для людей. Як саме це відбулося, ми почуємо із читання з Біблії:

Читання з Біблії: А як настав день П'ятидесятниці, всі вони були вкупі на тім самім місці. Аж ось роздався знезап'я з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти.

А перебували в Єрусалимі між юдеями побожні люди з усіх народів, що під небом. І як зчинився той шум, зійшла велика юрба і хвилювалася, бо кожний чув, як вони говорили його мовою. Здивовані й остовпілі, вони один до одного казали: «Хіба не галилеяни всі оці, що розмовляють? Як же воно, що кожний з нас чує нашу рідну мову? [...]

... юдеї і прозеліти, крітяни й араби – ми чуємо їх, як вони нашими мовами проголошують величні діла Божі?»

Всі дивувались і, збентежені, один до одного казали: «Що б це могло бути?» Інші ж з насмішкою казали: «То вони молодим вином повпивалися».

(Діяння 2, 1–8; 11–13).

На П'ятидесятницю Бог, Святий Дух, об'явив Себе людям. Із злиттям Святого Духа сповнилася обітниця, яку Ісус дав Своїм учням. Він передрік і обіцяв послати їм Утішителя, Який буде підтримувати, вести і супроводжувати їх. Відтоді Святий Дух діє в Христовій Церкві та звіщає Божу істину, особливо там, де діють Апостоли. Святий Дух звіщає істину, веде до істини й показує нам, Хто є Бог. Він свідчить про Ісуса Христа. Його послання зрозуміле і просте: Ісус Христос – це істинний Бог. Хто бачить і слухає Ісуса Христа, той бачить і слухає Бога. Бог є таким, яким був Ісус Христос. Бог, щоправда, об'явив Себе у творенні світу й у Старому Заповіті, але Його істинну сутність ми розпізнаємо лише в словах, ділах і сутності Ісуса Христа.

Мені вельми боляче, що багато християн досі сприймають Бога таким, як Його бачили у Старому Заповіті: суворим законодавцем, караючим суддею, Який вбиває тих, які не на Його боці. Дорогі брати і сестри всього світу, це не наш Бог! Для нас очевидно: істинний Бог є таким, як Ісус Христос. Ми розпізнаємо Його в Його діях, словах і сутності. Хто бажає збагнути Божу волю, той не шукає її ні в Старому Заповіті, ні у творенні світу, ні у зорях чи деінде. Божа воля виявляється для нас тільки в Євангелії Ісуса Христа.

Коли ми шукаємо Божої допомоги, то не звертаємося до людей чи обставин, які нібито наділені надприродними силами. Допомогу ми знаходимо в Ісусі Христі – тут, в Європі, в Африці, в усьому світі. Тільки Він є нашим помічником, а не людина, не річ чи будь-яка інша сила. Святий Дух наводить нас на істину. Твердо тримаймося цього: Ісус Христос – істинний Бог. Святий Дух об'являє нам істину. Він виконує те, що обіцяє, і каже нам: «Довірся Богу. Він вірний і виконає те, що обіцяв».

Утім, ми маємо зрозуміти: Божа істина, учення Святого Духа, завжди має на меті – вічне життя. Чому я наголошую на цьому? Тому що я не раз розмовляв з братами й сестрами, які зазнали розчарування. У них була проблема, і священнослужитель казав їм: «Не турбуйся, усе буде гаразд». Але нічого не відбулося. Те, що він обіцяв, не справдилося. Чому священнослужитель обіцяв це? Я думаю, він хотів показати: «Я співчуваю тобі, я маю надію, молюся і бажаю, аби Бог виконав наші очікування». Нерідко так і відбувається. Але іноді Бог нам каже: «Ні, у Мене інший план». Ми не можемо цього ні пояснити, ні зрозуміти, але це не має змусити нас сумніватися у Божій любові. Божа істина

завжди орієнтована на вічне життя. Він дотримується того, що обіцяє. Він завжди виконує Свої обітниці. Ніщо не спроможне завадити Йому. Хто вірить в Ісуса Христа і живе відповідно до Його вчення, той не зазнає розчарування. А здобуде вічне життя. Бог – це істина.

Питання істини?

Питання про істину є сьогодні проблемою. Ще Пілат під час допиту Ісуса запитував: «Що є істина?» (Від Івана 18, 38). І сьогодні багатьох людей турбує це питання. Реальність й один і той же факт можна представити й інтерпретувати сотнями способами. Це викликає у багатьох невпевненість. Вони гадають, що від них приховують або замовчують істину. Недовіра змушує людей слухати лише тих, хто розповідає їм саме те, що вони хочуть чути. Я спостерігаю це в усьому світі. Скрізь бачу одну й ту ж картину: люди цікавляться лише тим, що підтверджує їхню точку зору. Усе інше вони не помічають. І це дедалі більше розколює суспільство.

Що таке істина? Брати і сестри, Євангеліє Ісуса Христа – це істина. Воно завжди й у всі часи було і залишається істиною. Ми дивимося на світ і все, що в ньому відбувається, у світлі Євангелія. Ми дивимося на своїх ближніх у світлі Євангелія. Ми дивимося на своє життя у світлі Євангелія. І ми дивимося на майбутнє – своє і світу – у світлі Євангелія. Зафіксуймо цей момент: Євангеліє є для нас істиною. Ми дотримуємося цієї істини і будуємо своє життя та приймаємо рішення відповідно до неї.

Святий Дух показує нам істину – у тому числі про нас самих. Тут одразу виникає думка: це ж може бути неприємно, адже Святий Дух свідчить про Ісуса Христа, об'являє Його славу і Його досконалість. І, якщо бути чесним, то я визнаю, що ще так далеко від цього. Так, Святий Дух робить нас свідомими того, що ми грішні й недосконалі. Він показує нам, що без милості нам не спастися. Але Він також показує нам, як здобути милість.

Він повідомляє нам ще більше. Розповідає нам істину про тебе, про мене, про кожного з нас. Він каже: «Бог любить тебе таким, яким ти є сьогодні». Він любить тебе. Божий Син віддав Своє життя за тебе. Бог любить тебе. І коли всі засуджують чи відкидають тебе, то не слухай їх. Слухай Бога! Він любить тебе. Це істина. Ти – улюблене Боже дитя. Святий Дух звіщає нам істину.

≈ До складу молодіжного святкового хору входять близько 300 молодих виконавців віком від 14 до 35 років

» Церква у Вісбадені була освячена в 1959 році і є пам'яткою архітектури з 1972 року.

Святий Дух показує нам не тільки те, що треба робити, але й те, що можна робити. Декілька тижнів тому я розмовляв з групою молоді. Одна сестра запитала у мене: «Як мені розпізнати дари, якими Бог наділив мене?» Я відповів їм, що, власне кажучи, це дуже просто. Роби те, що Бог вимагає від тебе. Бог приведе тебе до істини. Якщо ти робитимеш те, що Він очікує від тебе, то відкриєш дари, якими Він наділив тебе. Ти помітиш: я можу робити те, що Бог вимагає від мене. І таким чином твої стосунки з Богом стануть гармонійними. Якщо ти прийдеш до Бога і скажеш: «Милостивий Боже, я вмію добре співати. Чи можу я цим послужити Тобі?», то ти сам визнаєш своє служіння. А якщо ти запитаєш: «Боже, що Ти очікуєш від мене?», то Він відповість тобі: «Про це Я розповідав тобі під час останнього богослужіння. Роби саме це!» І тоді ти зрозумієш, що зможеш це зробити – і відкриєш у собі дари, які досі були прихованими від тебе.

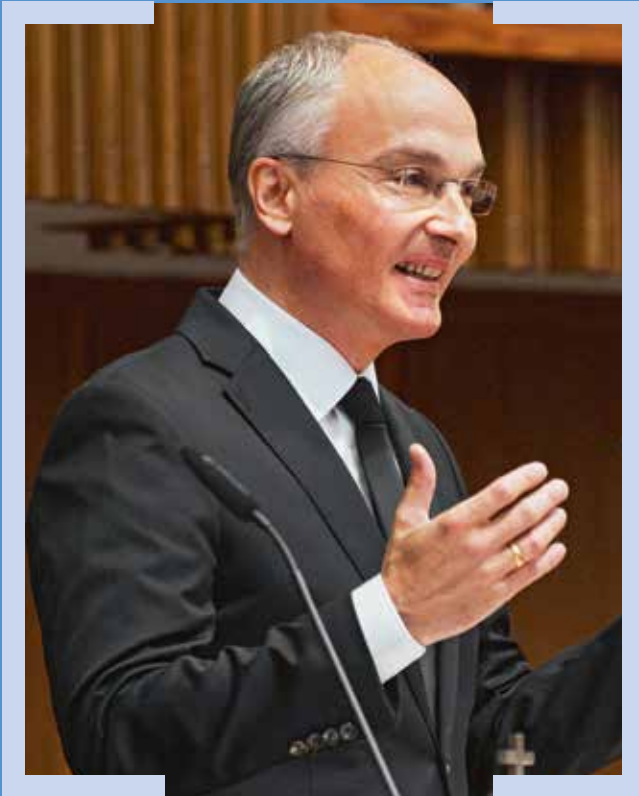
Я знаю, це має відношення до давнього новоапостольського вчення, що під час проповіді Бог тримає перед нами дзеркало і каже: «Зазирни у нього». І це актуальне досі. Дорогі брати і сестри, Бог допомагає

нам пізнавати самих себе, насамперед слово проповіді. Приймаймо його і відповідно поступаймо.

Перед богослужінням я знаходився у кімнаті для священнослужителів (захристі). Там я бачив – як майже скрізь у світі – свою фотографію на стіні. Зазвичай це фотографія дванадцятирічної давності, коли я був ординований у сан; а поруч переважно висить дзеркало... Воно нагадує мені, що час минув. Коли я дивлюся на цю фотографію, то бачу себе відносно молодим чоловіком, але це не відповідає реальності. Бо я змінився. Бог показує нам у дзеркалі проповіді, якими ми є сьогодні. Проповіддю Він звіщає істину про нас. І я знову й знову прошу вас: намагаймося втілювати проповідь у життя. Це істина про нас.

Святий Дух бажає допомогти нам жити по правді й бути істинними учнями Христа. Бог істинний, Він надійний і дотримується Своїх обіцянок. Ми також обіцяли Богові чимало: відректись від зла і слідувати за Ісусом Христом у вірі й послуху. Дотримаймося свого слова! Скажімо Богові «так», а злу – «ні». Будьмо вірними послідовниками Христа.

Сьогодні люди витрачають чимало часу й сил на те, аби представити себе такими, якими вони хотіли б бути.

ПОМІЧНИК ОКРУЖНОГО АПОСТОЛА ГЕЛЬГЕ МУЧЛЕР:

Помічник Окружного Апостола Мучлер (Північна та Східна Німеччина) розповів з огляду на свої майбутні обов'язки таке: «Я буду молитися за всіх вас. Дозвольте мені висловити вам своє невеличке прохання: моліться також за мене». Потім він торкнувся чуда П'ятидесятниці, коли кожен присутній чув проповіді Апостолів своєю рідною мовою: «На П'ятидесятницю ми усвідомлюємо, якою цінністю є кожна людина і як важливо розмовляти з кожним його мовою. П'ятидесятниця знаменує початок мови серця. Сьогодні ми покликані розпочати в нашому оточенні творити мир і розмовляти мовою серця, розповідати іншим: «Тебе люблять». У розпорошеному світі ми кожен на своєму місці можемо робити добро і сприяти миру силою Святого Духа», – наголосив Апостол.

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ МІХАЕЛЬ ДЕППНЕР

Окружний Апостол Деппнер (ДР Конго-Захід) розповідав про силу Святого Духа, якою сповнене наше серце. Він нагадав про відомий афоризм: «Коли ти думаєш, що вже не можеш, то звідкись з'являється промінчик світла». Світло, яке Бог послав на П'ятидесятницю, було сповнене силою: «Воно світить у твоєму і моєму серці». Він описав голос Святого Духа як «приємний і тихий» – Він не засуджує, а чинить з любов'ю і бажає змінити нас. Апостол Павло радив працювати над своїм спасінням з острахом і трепетом (Філіппіанам 2,12). Однак Окружний Апостол віддає перевагу іншому перекладу, у якому мовиться про Божий острах і глибоку шану: «Повага до любові, яку Бог проявляє до тебе і до мене. Я хотів би працювати над тим, аби мати дійсно глибоку повагу до спасіння свого ближнього, навіть якщо він зовсім не такий, як я».

➤ *Першоапостол призначає помічника Окружного Апостола Гельґе Мучлера помічником Першоапостола*

Ви знаєте, що в мене з цим справжня проблема. Така самопрезентація забирає енергію і розсіює нашу увагу. Люди хочуть подобатися іншим, хочуть, аби помічали, визнавали й поважали їх. Але істинний християнин прагне подобатися Богові. Він використовує час, який знаходиться у його розпорядженні, і сили, які Бог дарує йому, аби ставати дедалі більше подібним до Ісуса Христа. Його ціль – перш за все подобатися Богові й бути вірним послідовником Ісуса Христа.

Дорогі брати і сестри, таким є наше доручення у це свято П'ятидесятниці: ставати істинними послідовниками Ісуса Христа. Святий Дух допомагає нам пізнавати себе і мінятися. Він хоче змінити нас, аби ми ставали дедалі більше подібними до Христа. Такою є Його дія: Він відкриває нам істину – про Бога, про наших ближніх, про майбутнє і про нас самих.

Після головної проповіді Першоапостол сказав: Дорогі брати і сестри, я мушу коротко перервати проповідь цього богослужіння. Я дивлюся в дзеркало і бачу, що старію. У вересні минулого року мені виповнилося 65 років. Я прийняв рішення вийти на за-

служений відпочинок на П'ятидесятницю 2026 року. Отже, настав час визначити свого наступника. Ви можете собі уявити, що це завдання не з легких. Я довго молився і змагався з Богом, аби Він указав мені на того, кого обрав наступним Першоапостолом. Багато Апостолів і братів та сестер також молилися за це. Дорогі Апостоли, дорогі брати й сестри, Бог почув наші молитви. Сьогодні я можу з повною впевненістю повідомити, кого Він обрав: помічника Окружного Апостола Гельґе Мучлера з Регіональної Церкви Північної та Східної Німеччини. Сьогодні я призначу його помічником Першоапостола. Якщо Господь не прийде раніше і я ще буду жити, то наступного року в день П'ятидесятниці в Кейптауні, Південній Африці, я зведу його в сан Першоапостола. Помічник Окружного Апостола розмовляє німецькою, англійською і французькою мовами.

Ви можете собі уявити, як він почувається. Дорогі брати і сестри, якщо зараз усі в світі піднесуть молитву до Бога і попросять про допомогу для Апостола, то я впевнений, що ця молитва буде діевою. Він і всі ми відчуємо це.

Святе Причастя

Дорогі брати і сестри, П'ятидесятниця – це свято Святого Духа. І сьогодні ми знову можемо пересвідчитися, як діє Святий Дух. Ми слухаємо Боже слово і сподіваюся, що з вами відбулося те саме, що зі мною – ми бачимо: саме Бог промовляє до тебе. Святий Дух діє у Святій Вечері, аби ми приймали не тільки хліб і вино, а й Тіло і Кров Христа. Готуючись до П'ятидесятниці, я перечитував Катехізис – рекомендую це робити всім. Там сказано, що Святий Дух уособлює у Святій Вечері Ісуса Христа. Він уособлює жертву Ісуса Христа. Моя перша думка була: це звучить як теологія, яку годі збагнути. Але потім я продовжив читати: Святий Дух робить присутнім Христа – Розп'ятого, Воскреслого і Того, Хто прийде вдруге. Це неабияк мене торкнулося.

Брате, сестро, сьогодні вранці під час Святого Причастя Святий Дух робить присутнім Розп'ятого. Бог перебуває поза часом. Для Нього не існує часу. Я інтерпретую це так: Розп'ятий перебуває зараз серед нас. Він дивиться на тебе, на мене і на всіх нас. Він бачить наше серце, наше життя, наші сильні й слабкі сторони. І каже: «Заради тебе Я зараз помираю*, бо люблю тебе». Це не просто подія далекого минулого. Розп'ятий присутній тут і зараз. Він бачить також того, хто вже десять років не відвідує богослужіння, а також того, хто вчинив щось погане. Розп'ятий каже:

«Заради тебе Я йду на хрест, бо люблю тебе». Над цим слід задуматися.

Воскреслий присутній і сьогодні. Коли Господь помер, то Його учнів охопила паніка. Однак згодом Він став перед ними і сказав: «Мир вам. Не бійтеся. Я переміг смерть». У цьому божевільному світі, у твоєму житті, Христос, Воскреслий, також стоїть перед тобою і каже: «Не переживай. Я подолав усе це. Я визначаю, яким буде майбутнє»

Грядущий присутній також тут. Святий Дух каже нам, що Його прихід настільки певний, ніби Він уже є тут.

Сьогодні вранці Святий Дух хоче вписати це послання Ісуса Христа в наші серця: «Я так сильно люблю тебе, що помер за тебе. Не бійся. Я переміг світ. Я визначаю твоє майбутнє, а не обставини цього світу. І Я прийду вдруге – так певно, ніби Я уже є тут».

* Пояснення Першоапостола:

Смерть Ісуса Христа на хресті є унікальною. Завдяки Його раз і назавжди принесеній жертві шлях до Отця назавжди відкритий – влада зла зламана. Будучи істинним Богом, для Якого немає різниці між минулим, теперішнім і майбутнім, Ісус Христос бачив тоді також гріхи, які ми чинимо сьогодні. І Він Сам поніс їх на Своему тілі на дерево (див. 1-е Петра 2, 24).

З цієї точки зору я чую Ісуса Христа, присутнього у вигляді Розп'ятого при звершенні Святого Причастя, Який говорить вам, дорогі брати і сестри: «За вас Я нині вмираю».

Фото: Марсель Бок

Святі місця

Церква – це не просто будівля, а завжди символ віри. І по мірі того, як упродовж століть змінювалося розуміння християнської віри, змінювався також і зовнішній вигляд церков.

Церковні будівлі існують у різних формах, залежно від часу їхнього зведення. І навіть їхні назви є вельми різноманітними й дещо заплутаними. Існують базиліки (від давньогрецького «βασιλική», українською: королівський зал). Спершу так називали великі, розкішні будівлі, призначені для судових засідань й укладання торгових угод (приміром, ринкові зали). З поширенням християнства цю назву згодом почали застосовувати до церковних споруд романського періоду, збудованих за зразком античних базилік. Базиліка – це витягнута споруда з високим центральним нефом і низькими бічними прибудовами.

Собор або кафедральний собор – це велика, історично значуща церква. При цьому термін «кафедральний собор» указує на приналежність церкви

до католицького, православного або (у Великій Британії) англіканського єпископства. Слово «кафедра» грецького походження й означає «підвищення для оратора, престол».

В англomовному середовищі для позначення великої церкви використовується також слово «мінстер» (minster). Слово «minster» походить від латинського слова «monasterium» й означає «монастир». Спочатку мінстером називали церкву з прилеглим до неї монастирем. Ймовірно, багато хто чув таку назву, як Вестмінстерське абатство в Англії. Сьогодні цей термін використовується також для позначення інших великих колегіальних і парафіяльних церков у Німеччині, особливо в землях Баден-Вюртемберг і Баварія.

[Романський стиль] Мистецтво Середньовіччя. Типові форми: круглі арки та склепіння. Закриті, масивні стіни, невеликі вікна, прості, але міцні конструкції.

[Бароко] В епоху Реформації та Контрреформації пишність стилю бароко була покликана міцно прив'язати вірян до Католицької церкви. Характерні форми: куполи, вигнуті і спіралеподібні елементи конструкції, вигнуті карнизи дахів. Складні, динамічні плани поверхів, безліч декоративних елементів. Архітектура, скульптура і живопис становлять єдиний витвір мистецтва.

[Класицизм] Характеризується використанням античних архітектурних форм і принципів, як-от симетрія, пропорційність і використання античних ордерів (колони, портики, фронтони). Протиставляється декоративному стилю рококо, віддаючи перевагу строгості, стриманості та раціональності. Типові форми – прості геометричні фігури, великі, вражаючі базові форми. Переважний будівельний матеріал – мармур.

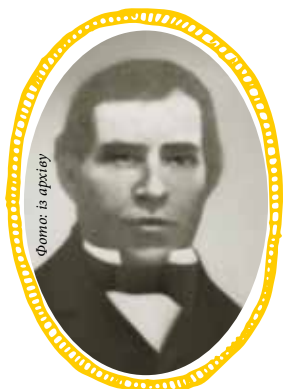
[Модернізм] Після Першої світової війни виник рух «Нова речовість» і «Функціоналізм». Гасло: «Форма орієнтується на функцію». Бетон як будівельний матеріал відкриває нові можливості. Типові форми: прості елементи, лаконічна прямолінійність без прикрас, приміром, великі засклені поверхні. Переважає різноманітність матеріалів.

[Готика] Мета: прославлення християнської віри. Типові форми: стріласті арки й аркбутани (напіварка, розташована зовні будівлі). Великі, скелетоподібні образні стіни з вікнами, декілька поверхів з аркадами і галереями, спрямовані вгору собори з високими вежами і різнобарвними вітражами.

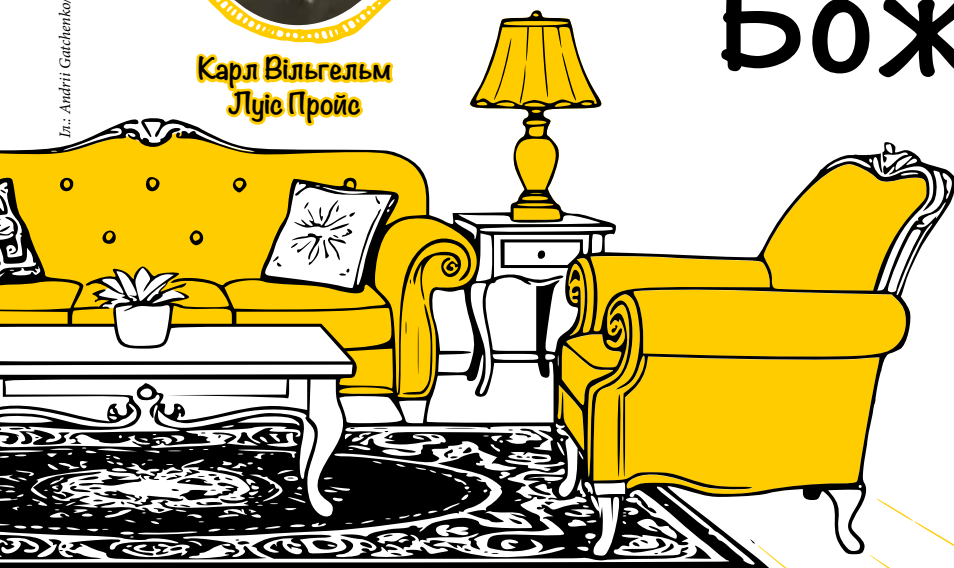

[Ренесанс] Основна ідея – повернення до Стародавньої Греції (використання арок, куполів, колон, фронтонів, піластр та інших елементів). Типові форми: прості, строго симетричні будівлі, збалансовані.

Карл Вільгельм
Луїс Пройс

Де звучить Боже слово

Богослужіння у вітальні, Запечатання в лісі та вівтар на колесах – перш ніж майже у всіх громад з'явилися церковні будівлі, знадобилися креативність і нерідко навіть сміливість.

Погляд на витоки новоапостольських місць зібрань.

Липень 1864 року. Ймовірно, із тривожним передчуттям Апостол Карл Вільгельм Луїс Пройс вирушив із м. Гамбурґа до м. Бухладен (Німеччина), аби провести богослужіння в іще молодій громаді Шладена. Його останній візит обернувся йому трьома днями арешту в невеличкій пожежній станції Вельтінгероде – тоді громада за незнанням не отримала дозвіл на зібрання в житловому будинку в м. Шладені. Релігійна політика в Ганноверському королівстві була суворою; у сусідній Пруссії вона була значно ліберальнішою. Тому наступне богослужіння відбулося за декілька метрів за кордоном у лісі – це було, ймовірно, перше богослужіння під відкритим небом для ще молоді релігійної громади.

За наявними даними, було також озвучено історичне пророцтво: «Королівство впаде, завдяки цьому народ мій буде вільний!» Два роки потому Ганноверське королівство перейшло до Пруссії, і проведення богослужіння значно спростилося.

Молитовні зали та капели

Виходець із вільного ганзейського міста Гамбург, Апостол Пройс зник до більшої свободи. Хоча в 1855 році настоятель й один диякон католицько-апостольської громади були заарештовані за «демократичні витівки», майбутній Апостол Фрідріх Вільгельм Шварц 1859 року все ж домігся припинення цих обмежень.

Спочатку люди збиралися в танцювальному залі, який, однак, незабаром став надто малим. І тут знову проявилися переговорні здібності Фрідріха Вільгельма Шварца: у новому житловому будинку на другому поверсі тильної прибудови було облаштовано молитовний зал площею близько 310 квадратних метрів, який вміщував до 600 осіб.

Цій будівлі дали назву Апостольська місіонерська капела, бо католико-апостольським, а згодом і новоапостольським громадам не дозволялося називати свої

приміщення церквами. Ця назва була привілеєм великих церков. Як альтернативу їх називали молитовні зали, молитовні будинки або капели. Розташування в тильній частині будинку також мало правове підґрунтя: місця зібрань не повинні були справляти публічний вплив на громадськість і тому розташовувалися у другій лінії забудов. Вежі з дзвонами також були заборонені. Релігійну організацію не можна було офіційно називати «церквою» — назву «Новоапостольська церква» почали використовувати лише з 1930 року. Від веж і дзвонів ми досі відмовляємося.

Після відокремлення від Католицько-апостольської громади в 1863 році на основі Гамбурзької громади виникла «Всеагальна християнська апостольська місія». Тильна будівля на вулиці Перша Маріїнштрассе стала першим храмом нової релігійної громади, з якої згодом утворилася Новоапостольська церква. З 1870 року у «Всеагальній християнській апостольській місії» було спрощено літургію, перейняту від Католицько-апостольської громади: відмовилися від ладану та літургійного вбрання, окрім того, інтер'єр приміщень для зібрань свідомо залишили простим – не в останню чергу з міркувань заощадження коштів. Однак у багатьох місцях будівництво нових приміщень було неможливим, тому ще тривалий час доводилося «імпровізувати».

Класичним місцем для імпровізованих зібрань, безсумнівно, була вітальна кімната. У численних хроніках громад повідомляється, що перші богослужіння відбувалися в житлових приміщеннях вірян. У так званих базових громадах затишна вітальня упродовж десятиліть частково слугувала місцем зібрань: журнальний столик був вітварем, м'які меблі — церковними лавами, а домашній кіт у деяких місцях належав практично до громади.

Останні ряди в залі, порушники правил дорожнього руху й любителі трактирів

Згодом, окрім того, для проведення богослужінь використовувалися громадські споруди. У 1971 році у м. Кірні після того, як попереднє місце зібрань – стара вілла – згоріло внаслідок пожежі, міська влада віддала у розпорядження приміщення кінотеатру однієї із шкіл. Перед кожним богослужінням зал треба було пристосовувати. Вівтар розміщався на колесах, захристя (кімнати для священнослужителів) не було. За гарної погоди священнослужителі очікували на подвір'ї школи, а за поганої – до початку богослужіння розташовувалися на останньому ряду.

Подібно до цього імпровізували в м. Кірхгайм-унтер-Теку в 1920-х роках: перед кожним богослужінням треба було повністю звільняти універсальний магазин від товарів. Кожен приносив із собою стілець з іменним написом. Діти сиділи на підвіконнях, табуретах або підставках для парасоль. Чи користувалися власники магазину цією нагодою для інвентаризації, не відомо, але це було б слушно.

Мабуть, диякону громади м. Кірн (Німеччина) теж хотілося б, аби кожен міг принести свій власний стілець, коли 1963 року на Кірнській віллі – яка пізніше згоріла – відбулося богослужіння за участю окружного апостола Фрідріха Бішоффа. Місць для сидіння не вистачало, тому місцевий фермер поїхав на тракторі до сусіднього Ідар-Оберштайна, аби роздобути 50 стільців. На зворотному шляху його зупинила поліція – за

≈ У 1930 році сучасна громада Ідар-Оберштайна отримала перше місце для зібрань, призначене виключно для богослужінь. До цього богослужіння проходили в трактирі.

неналежне закріплення вантажу на машині. До його жертви додалося ще десять марок штрафу. Йому, принаймні, не загрожував арешт, як це відбулося з Апостолом Пройсом.

Нерідко трактори теж використовували як місце для проведення зібрань, як, приміром, у перші роки існування громади Ідар-Оберштайн. У 1975 році з нагоди 50-річчя громади, Окружний Апостол Фрідріх Бішоф згадував: «Іноді мені доводилося проводити богослужіння навіть у тракторі. Дозвольте мені сказати, що я волів би зайти туди, аби поїсти й попити». Атмосфера в приміщеннях, які були «пристосовані лише для задоволення плотських потреб», на його думку, була не дуже придатною для духовних зібрань. «Прихід на богослужіння в пивному закладі був усе ж пов'язаний з певними труднощами».

Такі й подібні ситуації спостерігалися в багатьох місцях. Школи, клуби, майстерні, сараї чи навіть трактори слугували тимчасовими місцями для проведення зібрань. Часто доводилося в короткий час переобладнувати приміщення, завжди керуючись бажанням, разом побувати на богослужінні, навіть якщо зовнішні обставини були далеко не ідеальними.

Діяння Святого Духа й любов до ближнього

Зовнішні обставини навряд чи мають значення. У спеціальному випуску «Провідних думок» за 2025 рік значиться: «Громада визначається не за зовнішніми ознаками, як-от будівля, кількість членів, наявність чи якість супутніх послуг (приміром, хор чи оркестр) чи різноманітні заходи (святкування громади тощо). Міцність й істинність громади визначають не її розміри чи структура, а відчутний духовний вплив і проникнута любов'ю до ближнього взаємодія, без зважання на особи. Громади будь-якого розміру, у яких священицьким саном здійснюється турбота і керівництво, мають право на існування». Цілком у дусі відомої фрази Мартіна Лютера: «Де звучить слово Боже, там дім Божий».

⌘ Символічна закладка першого каменя в основі церкви Ессен-Мітте (Німеччина), будівництво якої було завершено у 2023 році

Від звичайної будівлі – до священного місця

Освячення церкви та позбавлення її священного статусу

Що відбувається під час освячення церковної споруди?

Церковна споруда під час першого богослужіння передається для використання за своїм призначенням. У спеціальній молитві вона освячується в Ім'я Трієдиного Бога як місце об'явлення Святого Духа, тобто місце, де звіщається Боже слово й вершаться таїнства.

Освячена церква – це місце поклоніння Богу, а також прихисток для людей, які шукають спасіння. Під час богослужінь тут пропонують Божу милість і втіху, укріплення віри й душевний спокій. (*Катехізис Новоапостольської церкви в запитаннях і відповідях, № 673*)

Як проходить літургія богослужіння з освяченням церкви/місця проведення богослужіння?

Приміщення і будівлі, в яких постійно відбуваються богослужіння, освячуються. Освячення може відбуватися і поза межами звичайного часу проведення богослужіння. Це священнодійство, яке, як правило, проводиться Апостолом, на якому лежить відповідальність. Проведення освячення може бути доручено також служителю, який перебуває у сані священника.

Хід богослужіння з освяченням відповідає літургії головного богослужіння. Тобто під час цього богослужіння відбувається святкування Святого Причастя. Саме освячення відбувається до проголошення проповіді. Воно складається з благословення і молитви. (*Літургія Новоапостольської церкви 2. 3.1.*)

Як проходить церемонія освячення церкви?

Громаду просять встати. Духовна особа в сані священника виголошує (з жестом благословення) такі слова:

«В Ім'я Бога – Отця, і Сина, і Святого Духа – я освячую це місце у Божий дім».

Освячувальна молитва може мати такий зміст: це місце присвячене для поклоніння і зустрічі з Триєдиним Богом; нехай у цьому місці буде відчутний мир Христа; нехай тут будуть пізнавані любов і милість Христа; нехай тут відбувається правильне звершення таїнств; нехай тут будуть пізнавані діяння Святого Духа; це місце, де Апостольство готує віруючих до Другого Пришестя Христа; нехай Триєдиний Бог дарує цьому місцю і громаді, як і всім, хто сюди входить і виходить, захист і благословення. Молитва закінчується словом «амінь» (*Літургія Новоапостольської церкви, п. 2.3.1.*)

Що відбувається під час позбавлення церковної будівлі священного статусу (десакралізація)?

Якщо освячена церква перестає використовуватися для проведення богослужінь, то відбувається богослужіння з позбавлення його священного статусу (десакралізація). Під час останнього богослужіння скасовується визначене під час освячення призначення церковної будівлі як святого місця Божественного діяння. Після десакралізації дана церква знову стає звичайною спорудою, яку можна використовувати в інших цілях. (*Катехізис Новоапостольської церкви у запитаннях і відповідях*, № 673).

Як відбувається літургія богослужіння з позбавленням церкви священного статусу?

Якщо церква/місце богослужіння перестає використовуватися для проведення богослужінь, то відбувається богослужіння з позбавлення його священного статусу (десакралізація). Після десакралізації вона стає звичайною спорудою, яку можна використовувати в інших цілях. Позбавлення священного статусу відбувається в рамках богослужіння із таїнствами таїнств. Це останнє богослужіння, як правило, проводить носій/носійка апостольського сану. Він/вона може делегувати позбавлення священного статусу носію/носіїці священницького сану.

Під час цього богослужіння, як правило, відбувається зачитування хроніки громади.

На завершення дякують усім, хто брав участь у житті громади.

Якщо у зв'язку з позбавленням священного статусу дана громада об'єднується з іншою громадою, то на цьому богослужінні може відбутися підтвердження священнослужителів у сані для цієї громади.

У заключній молитві богослужіння з десакралізацією згадують наступне: вдячність за те, що громада могла збиратися у цій будівлі і що вона була прихистком перед лицем турбот і тягарів повсякденного життя; вдячність за те, що тут відчувалася присутність Триєдиного Бога в слові, таїнстві й благословенні; прохання про збереження віри членів громади

та про їхнє збереження у новій громаді, у разі необхідності прохання про благословення життя громади в новій церкві.

Заклучна молитва закінчується словом «Амінь». (*Літургія Новоапостольської церкви*, п. 2.4)

Як відбувається десакралізація?

Після заключної молитви відбувається десакралізація за таким текстом:

«В Ім'я Бога – Отця, Сина і Святого Духа – я позбавляю це місце священного статусу. Відтепер воно вже не є місцем діяння Святого Духа. Нехай мир Божий супроводжує громаду на її подальшому шляху. Амінь».

Позбавлення священного статусу відбувається молитвою, без благословляючого жесту. Одразу після цього йдуть заключне благословення і триразове «амінь».

Якщо в даному регіоні так прийнято, то після заключного музичного номера священнослужителі можуть винести з колишнього приміщення для проведення богослужінь Біблію (символ слова Божого) і чаші для причастя і хрещення водою (символ таїнств) (*Літургія Новоапостольської церкви*, п. 2.4).

≈ У грудні 2024 року будівля церкви в м. Бад-Орбі (Німеччина) була позбавлена священного статусу

Девід Хейнс, народився 24 березня 1965 року, раніше працював керівником відділу продажів у компанії, що спеціалізується на програмному забезпеченні. Він як Апостол* опікується Данією, Естонією, Фінляндією, Гренландією, Ірландією, Ісландією, Норвегією, Швецією та Великою Британією. Окрім того, він є активним автором робочої групи «Провідні думки». Одружений, має двох дітей.

Фото: із архіву видавництва

Церква, святе місце

У приміщенні, яке ми орендували для проведення спільного заходу вихідного дня у Швеції, щойно

постелили нове килимове покриття, й організатор люб'язно попросив нашу групу зняти перед входом взуття, аби не забруднити його. Ми ввічливо погодилися, залишили – як Мойсей перед палаючим терновим кущем – своє взуття біля входу, і були присутні на богослужінні в шкарпетках.

Цей досвід є для нас прекрасним нагадуванням: місце, де ми збираємося для богослужіння, є святим, і ми несемо відповідальність за те, аби зберегти його святість. Це означає не тільки підмітати підлогу чи мити вікна (хоча це також важливо), а й зберігати духовну чистоту.

У багатьох країнах світу чимало громад проводять богослужіння не в церковних будівлях, а в орендованих приміщеннях або громадських будинках. Але ці скромні приміщення, якщо там збирається громада в Ім'я Триєдиного Бога, є такими ж святими, як і будь-яка церковна споруда. Зовнішній вигляд не применшує святості місця проведення богослужіння. Апостол Павло наголошував на цьому в Посланні до Коринтян: «Хіба не знаєте, що ви – храм Божий, і що Дух Божий у вас перебуває?» (1-е Коринтян 3, 16). Тому, будучи частиною Церкви, ми покликані зберігати святість нашого храму. Але як це зробити?

Своєю притчею про фарисея і митаря у храмі Ісус подав нам орієнтир. З неї ми довідуємося:

аби відчутти присутність Бога, потрібно відкинути свою гординю й одягнутися у смирення. Саме так можна воістину зазнати Його милість і милосердя. Окрім того, Ісус навчав, наскільки важливо прощати. Він розповів про те, що треба миритися з ближнім, перш ніж принести жертву в Господньому домі. Прогнавши торговців з Єрусалимського храму, Він дав тим самим зрозуміти, що в Божому домі немає місця для корисливості й суто світської жадоби до наживи.

Незалежно від зовнішнього вигляду будівлі, у якій ми збираємося, кожне богослужіння є для нас можливістю вийти зі своєї повсякденної рутини й увійти в стан благоговіння. Нас запрошують підготуватися – подумки, емоційно й духовно – до того, аби слухати Боже слово, отримати прощення гріхів, гідно взяти участь у Святому Причасті й отримати благословення.

У багатьох громадах нас біля входу тепло зустрічають, музиканти й хористи налаштувують нас на богослужіння. Якщо вчасно вирушити до церкви, то можна скористатися цією підготовкою для душі.

Можливо, наступного разу, коли прийдемо у церкву, ми пам'ятатимемо про те, аби ретельно витерти свої ноги об килимок й увійти в церкву з особливим почуттям шанобливості перед зустріччю з Богом під час богослужіння. |

* 17 серпня 2025 року Апостола призначили помічником Окружного Апостола в регіоні діяльності Окружного Апостола Рюдігера Краузе.

У любові. У довірі. З Богом.

Не влада, а любов і близькість до людей. У своєму першому інтерв'ю помічник Першоапостола показує, як він думає, відчуває і вірить..

На П'ятидесятницю цього року було ухвалено остаточне рішення! З призначенням Гелге Мучлера помічником Першоапостола Новоапостольська церква має обраного наступника Першоапостола Жана-Люка Шнайдера. До його зведення у сан на П'ятидесятницю 2026 року йому належить пройти чималий шлях – є час, аби познайомитися з церквою в усьому світі. І час, аби громади усього світу могли познайомитися з ним. Напередодні він дав відповіді на перші запитання в інтерв'ю з Симоном Гайнігером, керівником відділу комунікацій Міжнародної Новоапостольської церкви, – відкрито, чесно і з відчутним серцебиттям.

Симон Гайнігер: Дорогий Апостоле, для початку – декілька цифр. Ви є 875-й Апостолом Новоапостольської церкви і близько за рік будете зведені в сан Першоапостола, десятого за рахунком. Тоді ж Ви вдесьте скажете «так» духовному сану й відповідно дорученню. Чи можете Ви пригадати своє перше «так»?

Помічник Першоапостола Гелге Мучлер: Я знав про те, що мав стати піддияконом (молодшим дияконом). Тоді, восени 1994 року, окружний старійшина відвідав мене у вітальні батьківського дому у Фройденштадті. Я знав, що незабаром переїду на навчання до Ганновера. Тому сказав йому: «Гансе, незабаром я їду на навчання в Ганновер, тому немає жодного смислу приймати сан служіння». Я досі дуже добре пам'ятаю його реакцію. Він гучно вигукнув: «Сан – це сан». [Посміхається] З

позиції сьогодення цього дня це може здатися дещо дивним, але я мушу сказати, що так було зламано мій опір – не внаслідок слів, а я відчув, що за цим стоїть щось велике, і на той момент сказати «ні» було неможливо.

Що стосується подальших шаблів служіння, то крок від диякона до священика був для мене дуже великим, і над цим мені довелося міркувати ще довше. Від самого початку я відчував своє «так», але мені потрібен був час. Ще більше часу мені знадобилося, аби зробити крок до Апостола. Хоча я і довіряв поклику Бога, але все це було для мене не так просто. У мене була робота, яка мені подобалася, а стати Апостолом – значить міняти все життя. Але свою згоду, пов'язану зокрема з обіцянкою вірності Ісусу Христу й Першоапостолу, я уже дуже глибоко відчував і, відповідно, дав їй усвідомлено.

А тепер щодо питання про завдання помічника Першоапостола... У своєму серці я одразу відчув: це грандіозна справа. Але якщо Першоапостол звертається до мене з цим питанням, то це походить від Бога. Першоапостол вимолвив його. У мене не було іншого вибору, окрім як довіритися Богові. І я це приймаю... Я приймаю цей поклик з вельми виразним внутрішнім «так» у вірі й довірі до Бога.

Упродовж останніх 50 років наша церква не стояла на місці. Які старі добрі традиції милі Вашому серцю і який розвиток був для Вас особливо значимим?

Духовна опіка! Духовна опіка була стовпом нашої церкви, це така прекрасна традиція. І я прекрасно собі уявляю, що вона й надалі перебуватиме в центрі нашої

уваги. Йдеться про налагодження і підтримання стосунків. Я б дуже хотів, аби завжди було бажання здійснювати духовну опіку, адже вона є джерелом прекрасного досвіду для всіх священнослужителів. Духовна опіка об'єднує. А там, де панує єдність, з'являються утіха й радість небес.

Щодо розвитку, то я особливо згадую Першоапостола Ганса Урвілера, який наголошував на особистій відповідальності кожного з нас. Цьому я дуже радію. Я радію, що дедалі більше стає можливою розмова про віру без страху. Розмовляти про віру без упередження і на рівних – це неабияка цінність. Сьогодні я вже не відчуваю такого тиску чи очікування, яким треба бути і як думати, а більше власного сприйняття і права бути собою, і це, на мою думку, є прекрасним розвитком.

Для одних людей усе відбувається надто швидко, для інших – надто повільно. Одні запитують: «Чи це ще моя церква?», інші: «Чи може вона взагалі стати моїм домом?» То кому ж можна, а кому треба догоджати?

Я не бажаю комусь догодити. Це не моє завдання і не завдання Апостольства. Йдеться про істину і ясність. А істина існує ... Що таке істина? Ісус Христос. Навколо цієї істини існують розмаїття і найрізноманітніші точки зору. Неначе квітковий луг, такою різноманітною може бути спільнота. І як же приємно, коли можна сказати: «Я бачу тебе, я поважаю тебе, навіть якщо ти інший. Адже я сам також не такий, як інші». І я теж потребую, аби мій співрозмовник зі свого боку сказав: «Я ціную тебе, Гельге, ціную твою інакшість». Мені це теж приємно.

Ключове слово – єдність у розмаїтті. Перебуваючи за кордоном, часто захоплюєшся розмаїттям, яке вдома, проте, викликає чимало проблем. Як це вирішити?

Я уже згадував, що є абсолютним прихильником «різнобарвного квітового луку». Але розмаїття працює лише в діалозі. Діалог – це спільне подолання відмінностей, без прагнення усунути їх. Частиною діалогу є те, що я ціную інакшість іншого.

Єдності сприяють любов до Бога і до ближнього, спільна віра і наше віросповідання, очікування Другого Пришестя Ісуса, апостольське служіння і багато

чого іншого. Це об'єднує. І якщо ми будемо підтримувати добрий діалог, то в цій єдності може існувати розмаїття.

Чи були ситуації, коли Ви емоційно дистанціювалися від Бога? Як ви повернулися назад?

Так, такі ситуації траплялися у моєму житті. У важкий період я внутрішньо дистанціювався від Бога і докоряв Йому. Це тривало певний час, а потім ставалося щось дивовижне. Я відчував, що Бог, від Якого я відвернувся, був поруч зі мною. Я думав, що є дуже сильним і впевненим. Але Бог виявився більш упевненим. [Посміхається] Бог не віддалився, а залишився вірним у моєму житті. І коли я збагнув це, то невдовзі прийшов день, коли я повністю повернувся до Нього, я стояв перед Богом з відкритими обіймами, споглядав Його величчя, неначе Іов, казав: «Ось, руки я кладу на свої уста і не говоритиму більше». Я був цілковито захоплений Богом, Його милістю – я і досі захоплений Ним.

Ви згадали про Іова...

У той час я часто читав Книгу Іова і намагався знайти в ній відповіді. Я прекрасно розумію, що друзі Іова були неправі, ці зарозумілі чи надто мудрі друзі. У дискусіях з його друзями я не знайшов відповіді для себе, аж поки в кінці Книги Іова я прозрів. Іов кидає Богу виклик. А Бог відповідає: «Так, Іове, я почув твоє запитання. Тепер Я маю декілька запитань до тебе: Хто створив землю? Хто створив зорі?» Це триває доволі довго. Іов мовчить – смиренно. Але Бог продовжує, Іов так легко не відбудеться.

І аж наприкінці книги Іов каже: «Тепер я знаю, що Ти, Боже, все можеш». Діалог закінчено, справу вирішено.

Мені знадобилося багато часу, аби збагнути це. Відповідь на страждання є простою і водночас складною. Відповідь на страждання – Бог. [Мовчить] Нехай збагне той, хто хоче збагнути.

З 2021 року ви є також членом Зібрання Окружних Апостолів. Як пройшла перша зустріч?

[Посміхається] Відбувався технічний тест за три дні до Зібрання Окружних Апостолів у режимі онлайн у час пандемії. Учасники по черзі вмикали мікрофони, аби перевірити, чи все працює.

Перша особиста зустріч була вельми вражаючою. Звісно, я ставився з неабиякою повагою до всіх цих авторитетних і досвідчених Божих мужів. Потім Першоапостол запропонував мені перед усіма висловитися за заданою темою. Це викликало в мене неабияке хвилювання... Але, з іншого боку, я відчув, що це був вельми теплий, по-справжньому сповнений любові прийом. І це мені надзвичайно допомогло.

Під час своїх багатьох попередніх поїздок Ви не раз проводили богослужіння в дуже вузькому колі. Приміром, близько року тому в Гренландії. Натомість у 2023 році Ви разом із Першоапостолом були в Конго, де в Кананзі мали спілкування з майже 30 000 віруючих. Як Ви опишете цей різний досвід?

У Гренландії, у м. Ілуліссаті, я разом із супроводжуючими мене людьми проводив богослужіння за участю однієї сестри. Воно пройшло в дуже близькій, яскравій і сімейній обстановці. Було надзвичайно гарно і зворушливо.

З іншого боку, є приклад Канангі в Конго, де зібралося 26 000 братів і сестер, чи Міжнародний День молоді-2019. Там практично годі помітити окремо взятую людину. Особливо у великих залах вівтар завжди добре освітлений, тому ти бачиш перед собою лише велику масу людей. І тоді набагато важче встановити прямий контакт з окремою людиною. І все ж – я це завжди відчував – у повітрі є щось, єдність завдяки силі Святого Духа. Тому я б не сказав, що це відбувалося анонімно. Але це під силу тільки Святому Духові. Я ціную і одне, й інше.

З одного боку: я добрий таким, як є – Божим образом.

А з іншого боку: я грішник, бо не завжди виконую Божу волю. Як це взагалі поєднується?

Це не поєднується. Така амбівалентність(двоаякість) являє собою двоїсте ставлення, яке не поєднується одне з одним, так само, як вогонь і вода не поєднуються одне з одним.

У день покаяння і молитви, як і на будь-якому богослужінні, перед молитвою «Отче наш» ми знову й знову намагаємося усвідомити, що є грішниками, які повністю погрузли в гріху, без будь-яких шансів самостійно вибратися звідти. Але, з іншого боку, у нас постійно формується усвідомлення того, що Бог прощає. Адже Бог вважає, що я є добрий. Тож, можливо, це все-таки лише удаване протиріччя.

Бог – однозначний, люди ж багатозначні. Чи ускладнюємо ми іноді християнську віру? Якщо так, то наскільки вона насправді є простою?

По суті, усе дуже просто: Бог є любов, а в любові немає страху. Досконала любов проганяє страх. Це не хитромудрі судження, а глибока істина. Любити Господа й ближнього – у цьому, власне, немає нічого складного. Ми маємо знову й знову повертатися до цієї простої віри.

ГЕЛЬГЕ МУЧЛЕР

Гельге Мучлер народився 8 серпня 1974 року в Тюбінгені і зростав разом із трьома братами й сестрами у Фройденштадті (Шварцвальд). Після закінчення школи та проходження цивільної служби Гельге Мучлер з 1995 року вивчав юриспруденцію в Ганноверському університеті. Після успішного закінчення навчання і допуску до адвокатської практики в 2003 році він очолив управління Палати податкових консультантів Нижньої Саксонії. У 2005 році він отримав ступінь доктора юридичних наук. З 2007 року одружений з Анн Жюльетт. Її сім'я разом з дітьми живе в Ганновері, столиці федеральної землі Нижня Саксонія. Ще у віці 20 років Гельге Мучлер отримав перше церковне доручення й був зведений у сан піддиякона. Потім були інші духовні доручення і зведення у сани. У 2015 році Першоапостол Жан-Люк Шнайдер ординував його в сан Апостола у віці 41 року. Через шість років, у 2021 році, його призначили помічником Окружного Апостола для Північної та Східної Німеччини. Виконуючи це доручення, він опікувався не тільки громадами Німеччини, а й новоапостольськими християнами у Великій Британії, Ірландії, Північній Європі, а також у Росії та Центральній Азії. З 2024 року помічник Окружного Апостола входить до складу координаційної групи Міжнародної Новоапостольської Церкви і є радником Першоапостола. З його призначенням помічником Першоапостола на П'ятидесятницю 2025 року вирішено питання про спадкоємність керівництва церкви.]

Святе Запечатання в окрузі «Україна-Захід»

Фото: НАЦ України

Тернопіль.
Апостол Будник за вівтарем

бувається таїнство Святого Запечатання.

Пополудні цього ж недільного дня Апостол відвідав громаду м. Хмельницького, де провів богослужіння, на яке запросили також громади Дунаївців і Кам'янець-Подільського. В основу цього богослужіння була покладена біблійна цитата з Євангелія від Матвія 13, 33: «Ще іншу притчу повідав їм: «Царство Небесне схоже на закваску, що її бере жінка і кладе до трьох мірок муки, аж поки все не скисне». На богослужінні були присутні чимало гостей. Після богослужіння відбулося жваве спілкування з Апостолом та один з одним.

У неділю, 6 червня 2025 року, Апостол Будник провів богослужіння у громадах м. Тернополя і Хмельницького. В основу цього богослужіння Апостол поклав біблійну цитату з Євангелія від Івана 11, 25-26: «А Ісус їй: «Я – воскресіння і життя. Хто в Мене вірує, той навіть і вмерши – житиме! Кожен, хто живе і в Мене вірує, – не вмере повіки. Віриш тому?». Цією біблійною цитатою Апостол знову нагадав про важливість воскресіння Ісуса Христа, яке є запорукою нашого власного воскресіння у День Другого Пришестя Христа. У ході богослужіння відбулося Святе Запечатання, яке Апостол звершив для Бориса 55). Після тривалого часу відвідування богослужінь він свідомо прийняв рішення стати Божим дитям, а, отже, членом Новоапостольської церкви. Святе Запечатання викликало неабияку радість у членів громади, адже вона поповнилася на ще одну душу. На це богослужіння була запрошена також громада м. Бережани, гості якої мали змогу вперше спостерігати за тим, як від-

Тернопіль.
Під час Святого Запечатання

Тернопіль. *Громада під час богослужіння*

Хмельницький. Громада під час богослужіння

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «Наша новоапостольська сім'я», № 9, 2025 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюрих, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович

Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф ГмбХ, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина;

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 380 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю приймемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:

IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165;

або IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAN) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами.

На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.